

Het gaat niet over mij, maar over de poëzie

Martin Carrette

Stadsgezicht

Bedankt Martin Carrette

Ode aan de eerste stadsdichter van Deinze (2010-2013)

minzaam las hij met zijn diepe stem
zijn gedichten over Wontergem, Vinkt,
Grammene, Blauwe meisjes in Gottem
Astene Sas, Zeveren of De Kasteeldreef

hij schreef altijd en overal, over Raveel
en Canteclaeer, over mensen en landerijen
de Hoorn van Afrika, het Vinktse monument
ook bij beeldhouwkunst en schilderijen

minzaam blijft de stadsdichter aanwezig
in zijn haiku's rusten de seizoenen. verheugd
van dichten legde hij in zijn geboortedorp
woorden op de planken van zijn jeugd

zijn poëzierung rond de stad sloot zich
kaart na kaart bij ieder STADSGE z/d ICHT
onnavolgbaar en met passie schreef hij,
debiteerde hij, heeft hij zijn stad gedicht.

Verwelkoming

Dhr Yves Van Durme

Schepen van cultuur

Dhr Rutger De RFEU

STADSGE z/d ICHT

Dorp aan de Leie

Bachte-Maria-Leerne

het dorp groeit uit de wijde oksels
van de rivier als een rustige aanwas,
en ligt. ligt, zonder woorden

en herhaalt voor zichzelf zijn oude
seizoenen, hoe ze zich schurkten tegen
de oevers, als geduldige koeien van verf
tegen de bomen van toen. het is niet

de trage groet van het water, het is
zijn gouden hart dat hier klopt. veilig
slapen in zijn armen de gelukzaligen.

©Martin Carrette

Voordracht
William Ploegaert

metamorfose zonsopgang bij Ooidonk

laatst stond ik bij een plein in een stad,
het lag leeg, op het zeer bleke licht na.
aan zijn randen stonden de geraamten
van de winterdode bomen, waarachter
met blinde ramen de verzegelde huizen.
huiver ruiste uit zijn plavuizen omhoog
tot een huid, een stulp boven de stad.
bij een bleek plein in een stad sloot ik
de ogen en droomde. open, onbewaakt
stond de stadspoort. in zijn tijdloze val
trok indringend licht een gouden spoor
van belofte. onwetende bomen vingen
een oeroud lied uit de wind: het daghet
in den oosten, het lichtet overal.

©Martin Carrette

STADSGE z/d ICHT

Voordracht
Rita Vancaneghem

PERSEVERANDO

voor de familie t'Kint de Roodenbeke
150 jaar kasteelheren van Ooidonk

het hoeft getrappel verstomd onder de blauwe poort,
de kasseien gebleven. geen verkaveling of nieuwbouw
op deze grond waar de eerste adem werd bewaard.
de boerderij, het koetshuis, de ooidonkdreef,
het landschap in lood geweven, glasraam
van de graven t'Kint de Roodenbeke

zij kwamen, lang na de graaf van Hoorne,
conflicten en oorlogen. zij kwamen om te blijven.
de waterburcht hersteld van brand en geweld
dreigt niet meer. torens en kantelen juichen
vastberaden, geen ridder moet nog strijden.
dit kasteel blijft juweel, Chambord aan de Leie

trommels en schalmeien van de oude dagen,
het parlando van de Vlaamse poëziedagen,
dichters, minnestrelen en lakeien verloren
van Aida, Don Giovanni en de Schotse Dagen.
met de rustige vastheid van de eekhoorn
werd Ooidonk voortdurend. Perseverando

Luc C. Martens

stroom

Astene sas

dit is wat de oude filosofen zeggen,
dat alles stroomt en dat niets blijft,
het water en het licht, het leven
en het bloed. en dat alles drijft op
de olieloze kogellagers van de tijd.
en dat alles wat van de mensen is
een drager nodig heeft, vaandel
en virus, kruis en kroon, kind en kist,
zoals water het glas en de bedding,
zoals energie de pyloon en het net,
zoals liefde een lijf, de warmte ervan,
zoals een kind schouders, een schoot.
en dat alles gedragen, geperst door
het enge bekken, de sluis van de tijd,
de stroom die van zijn rijmwoord
droom de aorta en de draagbaar is.

©Martin Carrette

Astene / Ecluse

ainsi le disent les vieux philosophes,
que tout court, que tout change jour par jour,
l'eau et la lumière, la vie et le sang,
et que tout ce qui existe flotte
sur les billes rouillées du temps.
et que tout ce qui compte dans la vie d'un homme
a besoin d'un porteur: le drapeau et le virus,
la croix et la couronne, l'enfant et le cercueil,
comme l'eau a besoin d'un verre et d'un lit,
l'énergie de pylônes et de courant, comme
l'amour n'a pas de sens sans la chaleur d'un corps,
comme l'enfant se cherche une épaule, des genoux,
et que tout est porté, poussé à travers
l'étroite entrée de l'écluse du temps,
le fleuve qui, de tous ses rêves, est lui-même
l'aorte et la civière.

Traduction française : Christina Guirlande

STADSGE z/d ICHT

Voordracht

Jan Schepens

Christina Guirlande

STADSGE z/d ICHT

Boom in de kersttijd Linde in Meigem

vaker dan
de boom sterft niets
en niets leeft langer. verslingerd
is hij nu aan glinstering en aan groen.
als sterren vallen uit zijn takken gezangen.
zelfs de brooste twijgen kunnen niet
zwijgen nu. ze breken prevelend uit
in smeekbeden en gebeden
over vrede, vrede.
zijn stam maakt
zich klaar voor
de vlammen,
de warmte
en de stal.
dit is de tijd
van de boom
en het eeuwige leven.

©Martin Carrette

Voordracht
Trui Galle

De Renner

Wontergem, standbeeld Lucien Buysse

De renner is een beeldhouwer, als Michelangelo op zoek naar de ultieme vorm in het dooraderde beenharde materiaal van zijn lijf. Ook is de renner een dichter, vergroeid met zijn pen of klavier

als met een frame. Zonder roadbook draait hij vierkant over de hobbelige dwaalwegen, die jubel beloven, op weg naar de zege, de roem, de steen, als trofee. De finale lendenruk perst de laatste jus

uit de woorden, in taal cru en gespierd als zijn dijen. Bebloemd en gebeiteld staat hij op de hoogste trap van het ereschavot. Toch wint hij maar half, nooit

haalt hij het helemaal van de woorden, de stenen, zichzelf. Er is altijd de andere helft. Dat eeuwige, onverbiddelijke blok loodzwaar aan het been.

©Martin Carrette

STADSGE z/d ICHT

Voordracht
Damienne Maes

Vorstudies 'Seasons' - Markt Deinze – Benoît Van Innis

een herfstluifel hangt
een gewemel van kleuren
boven de mensen

Vier seizoenen
Markt Deinze

de eierschalen
van de lente breken uit
zitbanken bloeien

zomer in de stad
het blauw spat uit het water
een groene rust daalt

op het kerkplein haaks
de afdruk van het kruis als
wintersignatuur

©Martin Carrette

STADSGE z/d ICHT

Piano
Jonathan Ide

Zang
Cédric Dhaenens

Leerlingen van
Nicolas De Cock
De KADE

markt van alle seizoenen (te Deinze)

het 'huis van Thuyne' ademt
een vernieuwde lente. in het dak
van de stadshal kleurt de markt.
groenten, kazen, verleidelijke vleeswaren,
op een herfsttapijt het bloemenkraam

bonte juwelen, handtassen, verlegen lingerie,
panty's op glazen benen. marktgangers
op hun tenen voor de nieuwste kookset,
het beste mes, twee voor de prijs van één !

terrassen geuren naar koffie en gebak.
voor de bibliotheek spuiten fonteinen laag
de zomer. het wintert voor en in de kerk

de haan heerst over zijn erf in alle seizoenen,
treurt elke woensdag om de gebraden kippen

stad in de zomer

nu mag de stad even een eiland van wanorde worden,
mensen mogen nu slenteren, hun vingers vastgehaakt
in elkaar, als remmen op de dagen.

hun armen vergeten de haast en het zwaaien, hunkerend
naar andere lijven om bij te horen. paradox van de zomer,
een stad loopt leeg, een stad loopt vol.

lui ligt hij in de frisse omarming van zijn dubbele geliefde,
het water. dag na dag staan gevels en stoepen in bloei,
onder de zon, onder de maan.

in de dorpen, waar tuinen Zuiders geurend in brand staan,
denkt men nog niet aan de oogst, ongegeneerd blozen
er appels, peren nemen hun tijd

om te rondelen, als vrouwen voor spiegels, in twijfel tussen iets
en niets, als de stad lui in de zomer. ha! heerlijke zomerstad,
ruiker in het omliggende land.

kermis, een stoet van clichés, een fanfare van honger en dorst,
als een slingerlint tussen biertent en ballenkraam, kakofonie
van krakeel en gekakel, over de koers

en over het allerdringendste wereldprobleem, de kip of het ei,
met de monden vol friet. heerlijke stad in een zalige zomer! en oh!
de jonge duizelingwekkende liefdes

in foortuigen, waar de eerste kus mee de hete adem afsnijdt.
één avond bloeien knallend boven de stad ook de wolken,
kortstondig. Ha, mooie stad in de zomer...

Martin Carrette

Voordracht
Peter Lafosse

Zomer in de stad

de stad staat in bloei,
in late kranten de komkommers.
tijd teruggevonden op terrassen en balkons.
ijsmachines draaien de zomer

aan de kade van het Sint Poppoplein bootjes
in dubbele rij, hoogtij op de Leie. mannen dragen
hun kortste broek, vrouwen hun langste dijen

Luc C. Martens

Sint-Poppoplein

de rivier kromt zich tot oorschelp aan de stad.
hij hoort het plein aan, dat uit vele monden
spreekt, schreeuwt, fluistert, huilt, lacht,
zwijgt, met kleurrijke stemmen,

over wat gisteren was, verpakte dagen, verpopte
tijd. als een schelp legt de rivier zijn trage
oor open aan een stad, zwanger
van verhalen over kinderen

en morgen, die er nazinderen, als geschenken
verwaaiend, door de beiaard verzilverd.
niets luistert nauwer dan water,

niets is verdraagzamer. het voert alles mee,
naar verten alle bochten voorbij, naar
het veilige land van oude heiligen.

Martin Carrette

Voordracht
Ellen Carrette

Aan de oever (Leiedam)

Kijk,
kijk maar verstrooid de plannen
in, gebruik het inzagerecht
in onze ogen, in het verleden
dat wij met de voeten treden,
omdat wij aannemen mogen
dat er toekomst is.
En daarom,
niet te kort door de bocht,
niet te veel ingraven,
in gotische tunnels van tijd,
in kooien van woorden,
in oeverloos gekwetter van letters
en cijfers,
in een stellingenoorlog over leven,
maar elkaar opscheppen
tot we over zand zijn,
tot we overmand zijn,
tot we klaar zijn met de dood.

Tot we neer kunnen vlijen
op banken,
zo lang als aan de kust
waarop je me kust,
en je torenhoge schuld vereffent,
terwijl de regen wegspoelt op terrassen,
en sterren van led ons verlichten,
onder loggia's van as en liefde.
Tot zolang zal ik
vissen in de vangrail
van je lippen,
en in de meander
van mond op mond
silo's van liefde
kauwen tot we
samen onverbloemd
meel zijn voor het brood.

Steven Van de Putte

Bypass

nav. de nieuwe brielpooortbrug
en heropleving Tolpooortstraat

de ramen dicht, geen zuurstof meer,
bezwegen onder een verkeersinfarct,
leeggezogen door grote reuzen

in onbewoonde hollen wachten kabouters
op nieuwe uitstalramen, op nieuwe ogen
van grote mensen die terug zullen komen,
over de brug, over de gouden rivier

dat is wat artsen zeggen: zonder zuurstof, met
éénrichtingsverkeer kan je hart niet overleven.
een bypass tussen groene longen en lege kamers
opent deuren. nieuwe gordijnen worden besteld

Hamlet en de nieuwe stad

facelift van een stad. het verleden wordt gelicht, in
oude sporen,
zoals tranen achterlaten op een verweerd, bestoft
gezicht. zoals
de as de boom in zich heeft, zo de stad zijn eerdere
ik.

het eerste gehucht. vicieuze cirkel van de tijd, van
papier naar steen
en terug. en terug. de vergeefsheid van de
metselaar, de timmerman,
de stedenbouwer. “er is er één die sterker bouwt”.

Martin Carrette

Voordracht
Frederik Van Laere

STADSGE z/d ICHT

NUTSVOORZIENINGEN

Watertoren en RVT Sint-Jozef PETEGEM

Het water moet extatisch zijn, zoals het op hoge strakke poten staat en bloost. Een uitheemse waterspin, haar ronde kop exotisch, haar web onzichtbaar. Haar vele vlakke ogen kijken uit over pakhuizen vol voltooide dromen (onder het vloerkleed steels verzameld, als waren ze van stof).

De mallemlen van de dolgedraaide zon (die soms haar eigen westen niet meer kent) verblindt haar niet. Zij waakt.

Waakt rood en streng, als een geliefde, want lusteloos zijn nu de ganzen, zij vliegen met gedempte kelen over in de avond, moe van de vrijheid en de zomer (en van de broedtijd op een gouden ei, dat haar altijd wordt ontstolen).

Onverstoorbaar dorstig laaft een stad zich leefbaar.

©Martin Carrette

Voordracht
Kurt De Schepper

STADSGE z/d ICHT

Grenzeloze stad

Kasteeldreef en kasteel Sint-Martens-Lerne

Een stad loopt niet dood bij zijn zichtbare grenzen. Hij sterft niet uit in de ijle akkoorden van de wisselende wind.

Een stad heeft nood aan een dagelijks noorden, als een spelend kind aan de slaap, op droomvleugels zweeft het door dreven, oude kastelen en wenst zich een leven:

zijn heilwens, een nieuw jaar, een altijd uitdijend heelal is de stad. Op zijn straathoeken waken onzichtbare engelen.

©Martin Carrette

Voordracht
Joke Mannaerts

ZOWAAR EEN *BELGIESE* ZONDAG

Vinkt revisited, naar Paul Van Ostayen

Dit is zowaar een *Belgiese* zondag, zo'n weekvaste eenzame, langslaper voor de *hoogmis*, zo'n blauwe, (soms hangen driekleurige vlaggen slap als mouwen van verlaten jassen langs hun te magere masten).

Zowaar een *Belgiese* zondag, een dorp in de morgen: de kerk, gelouterd, gelittekend (geheugen, het leven) en de kruisen, hun armen vol hunker naar licht. Even nog ligt het dorp verdwaald in de dagen, in verborgen

dromen vol gaten (een angstfilm op een blinde muur).

Zo'n *Belgiese* zondag. *Alpenhoge* lust? Liefdesgeweld (uitgeraad)? Waarop wacht het dorp in dit stille uur?

Deemstering? Wordt er teruggespoeld, scherpgesteld? Het beeld bevroren? En straks vat het dorp weer vuur, valt zonlicht vol op wat kruiselings wordt doorverteld.

©Martin Carrette

STADSGE z/d ICHT

Voordracht
Marc De Ruyck

LAATSTE STADSGEDICHT

Maîtresse, met dank aan Paul Van Ostayen

Doe de deur nu maar dicht van de doos,
die een stad is, een kooi.

Sluit de woorden nu maar op in de kooi,
die een stad is, een zoo,
geen zoetekoeksdoos, geen teerwitte
roer-mij-niet roos.

Veelkoppig wulps dier, giraffe met spichtige
halzen, maîtresse is de stad,
met in maanlicht glimmende messen scherp
in haar gordels en slaap.

Zij likt haar zinnen weer vrij als in een witte
hoeve een zwerfkat
een teil vroege melk en zichzelf. De duiven
scheren zich een weg
Boven de hijskranen, de huizen – een weg.

Martin Carrette

Voordracht
Judith Verzele

BLAUW MEISJE

Vlas in Gottem, naar *La fille aux cheveux de lin* Claude Debussy

Het blauwe meisje met de vlassen haren werd weer in het dorp gezien en in de velden. (Men vezelt dat het waaide en dat ze dansend was, blootsvoets).

Heb jij het blauwe meisje nog gezien misschien (en al haar zussen? Het gerucht gaat dat zij geen voorspel overslaat, zij vergt een zachte toets).

Niet alleen bij zuidenwind en zon, ook in melkwit licht bij volle maan kan men haar niet weerstaan. Onder donderwolken lokt zij nog paarser aan.

Al noemt ze nooit haar naam, zij zal jouw huid nog kussen. Wie haar ziet, vergeet haar niet en hoopt dat zij zal wachten, liggend, in een gouden bad.

Zeer gewillig gaat zij draadnaakt (in een heksenput, tussen haar draadnaakte zussen). En Repelsteeltje deert haar niet.

STADSGE z/d ICHT

conflict

spoorwegbrug Grammene

als een zilveren beugel in een gebit dwingt de spoorwegbrug het land en de tijd in het gelid met staalharde verre beloftes. ontspoord staan de bomen, de gebouwen, liggen de weiden.

onder haar legt de rivier zijn afgesneden leven, een smeekbede, offer van schoonheid, als wraak op de zwaarte die boven hem wordt vervoerd op dit kruispunt van traagte en haast.

maar wegzeker en licht evenaart de draaikever, *dat wentelende wondere waterding*, de snelheid der treinen. *hij schrijft nog steeds wat hij schrijft*.

een late trein ratelt over. even heerst de chaos, klappertandt het landschap, huivert het water, verhevigt de tijd. dan is alles weer rimpelloos.

©Martin Carrette

Voordracht
Cathérine Bourgeois

OUDE DORPEN

in de verte, het laatste dorp, Zeveren

Niet als Atlantis verzonken, maar traag, drop na drop weggesmolten, uitgevloeid en steen voor steen tot nieuwgoed afgebroken, tot op de spits gedreven wintertijd van oude dorpen, in een zacht gespiegeld laag en hoopvol licht.

Uit het zicht, maar ook uit ons westwaarts weggedreven. Eerst verdwenen de vriendelijke paarden, toen het eelt op de handen (gedijde beter op de zielen), de boerderijen rechtten de gezellige zadelruggen, de neuzen, hoog in de dorpslucht, verdroegen de mestgeur niet langer, noch de waarheid van de seizoenen. De zonderlingen, de dorpsgekken, vonden er geen thuis meer, ze hielden hun ongekapte, warrige hoofden nauwelijks nog boven water, (werden gemeengoed). Blijft, vloeibaar de Tijd, als vanouds vrij van twijfel - een zekere Zee.

©Martin Carrette

STADSGE z/d ICHT

Voordracht
Bert Van Poucke

Faits Divers

Etienne en Danny Carrette

Martin

Bruggetje VAN NIKS

traagheid, alsof men door het water van de dagen waadt,
dat gestage raderwerk van verlaten

en bewaren: gezichten, bijvoorbeeld, en mensen, namen,
soms niet meer dan een aanwaaiende klank,

een vage glimlach, de krachtige schaterlach van een bos,
en wat er verder nog kan worden bewaard,

minimale dorpen, hun minimale aders - straatjes, paden,
beekjes, waaroverheen een plank,

bruggetje van niks, draagvlak van dromen en de graagte
van het hervinden, de thuiskomst, abstractie

van een heilzame traagte

*20 oktober 2013, Martin Carrette
Gedicht voor de opening van "Zeveren Planke"*

Voordracht
Danny Carrette

De stem is het moeilijkst

soms is zij nog aanwezig als de woorden
van een eenvoudig liefdeslied bij de vaat
toen zij nog onversplinterd was, nog
geen ademloos hoestende vrouw,

nog geen radeloze moeder, die rode biet
probeerde en bidden en bedevaarten
en trappist op een zomerdag
zo goed voor het bloed

soms hangt zij nog in de rommelkast
als een boodschappentas van ruwe stof
Met regenboogstrepen en versleten

oren van leer. of als een witte vlag
op een windstille dag: geen zingende
touwen, nooit nog een stem.

Martin Carrette - winnend gedicht van de poëzieprijs Zeist(Nederland)

Voordracht
Etienne Carrette

Herinnering aan een libel

zoals een stal na jaren nog naar paarden
zo geurt een huis blijvend naar de ouders
van zolder tot kelder vol hebbelikheden
zoethout en fruit in een schaal in de zon
op een tafel en achter dunne kamermuren
gelach en de trap krakend onder de lust
en de weeën en stemmen en het gehinnik
in de hitsige loomheid der hondsdagen
en in de tuin boven verweerde ligstoelen
waarin nog de geronde ruggen
der ruiters de libel een enkele tel stil
men vraagt niet naar het waarom
niet van haar schichtigheid
noch van dat teerpaarse blauw

Martin Carrette

Voordracht
Danny Carrette

Wesnu, lieve lezer, deze bundels zijn heesemaal mijn eigen stem, onvervalst en onversneden, . . . Deze gedichten zijn mijn gedachten, mijn dromen, mijn angsten, mijn twijfels, uren-, dagen-, wekenlang gewikt en gewogen, tot de laatste punt of komma die er staat of juist niet staat. . .

Authentiek tot op het bot.

Martin Carrette in 'Dubbel Spel' pg 173

Bezoek aan het graf

Zeveren, een maandagochtend in november

we hebben ze niet meer nodig de woorden.
ze waaien weg in de drijfnatte straten van
november nu ik je met weemoed in de ogen kijk.
onze vriendschap was geen eeuwenoud kasteel
maar vanaf de eerste blik voorgoed beklonken.
poëzie telt immers weinig taal. een regenboog
boven de velden overspant plots onze gedachten.
maakt een brug tussen leven en dood.
wat valt er nu nog meer te zeggen tussen
ons dan de herinnering die nooit over gaat?
weer huiswaarts kleurt de herfstlucht
langzaam zilverblauw. boog noch regen
te bespeuren op dit troosteloze uur.
boven de Leie schijnt goudgeel
een waterzon. fel en onverdroten.

Eddy Vaernewyck

ochtendblues, naar Otis Redding

als een lade schuift in de dag de nacht, schuift zich een wereld in een andere. blijft iets overeind, hard als angst, als pijn bijna, een verlangen als een onheil dat gebeurde en door de morgen niet tot leugen werd verbleekt.

zo meert de boordevolle nacht aan in de haven van de dag, oud schip, het zeil nog bol, als een gezwel. dagwind hangt tussen de touwen als een trage bluessong. wanhoop fluit zich vluchtend tussen tanden weg.

een man, een kind op de rand van de kade, benenbengelend in de tijd, schuift papieren dromen als bootjes in het water, als straks in de nacht de dag.

Martin Carrette

Voordracht
Frederik Van Laere

Nostalgie, of is er meer aan de hand?

in de dorpen die niet meer bestaan waken
klokkentorens over de tijd, die schroeit
en regent en waait en stenen vreet
met tiktakkende tanden

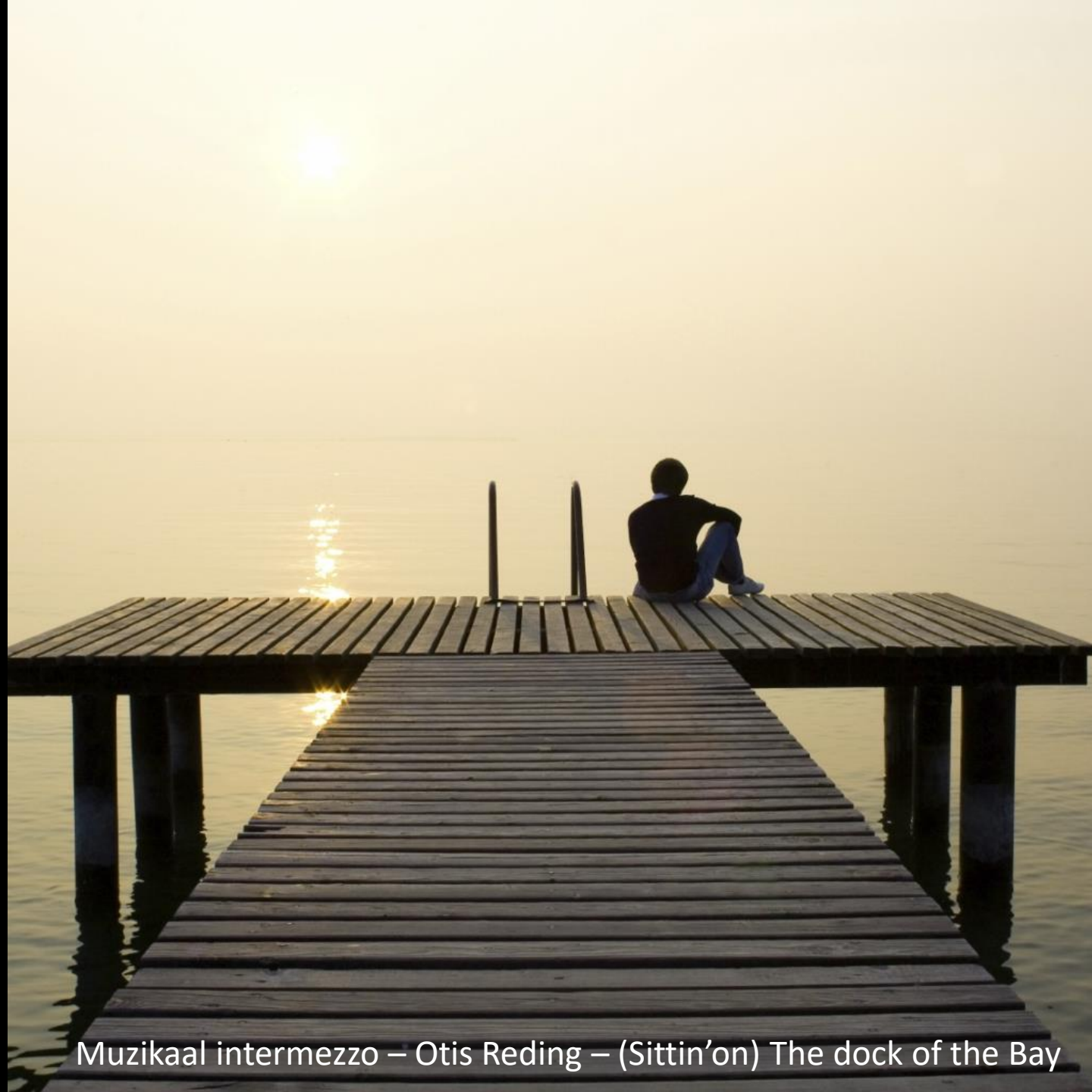
de tijd die op de luidruchtige dagen nagels
diep in het bloedhout der huizen jaagt
die zijn sporen nalaat in de verse
sneeuw van een stil seizoen

een weemoedige wolf die met sobere poten
over het wit schuifelt en huilt in dorpen
die niet meer bestaan, hun torens

gerafelde roofvogels aan touwen op vleugels
van wind. Geen mens die nog opkijkt,
geen dier dat nog wegschiet.

Martin Carrette
17-01-2016

Voordracht
Ellen Carrette

Muzikaal intermezzo – Otis Reding – (Sittin'on) The dock of the Bay

DE GESCHIEDENIS *BERAAMD*. LOFZANG VAN EEN FUSIE

Na de oogst gingen we de boer op,
legden behoedzaam de temperatuur
van onze dorpen, van diskant tot baskant,
de ene snaar voor de andere dempend,
stemden we de stad als een vleugel.

Vanavond spelen wij quatre-mains
uit een gloednieuw *book of hours*,
dragen onze bruid over dit denkbeeldig
dinsdagland, wuiven naar matrozen
zonder aanlegsteiger. *The future is ours*.

Op haar wordt vanavond geklonken
langs tapkasten gaan de haiku's
van onze dichters over dubbele tongen,
zingt men de lof van Carrette en De Craene,
speelt men derby's op het kunstgras van
hun dure woorden. Het is de sfeer
van de teerfeesten, van de grote dagen.

Buiten waakt de rivier, als een moederkloek,
over de prille oogst, zeventien kerknesten hoog
in de slinger van haar oevers,
een klok zonder wijzers
loopt voor goed de eeuwigheid in.

Steven Van de Putte

De geschiedenis beraamd/ lofzang van een fusie

!Deinze

Het Land van Nevele

Martin Carrette

(een tussensprint in mijn herinnering, 28.01.2021)

Altijd lees ik lichtheid. je trapt met soepele tred het landschap.
kerken en kruisen. velden vol vlas en oude linden halen zuurstof
uit doorbloede woorden, je lacht. je ziet me met mijn krachten
woekeren, vraagt kleiner te rijden, hogere cadans, *en danseuse*
mooi woorden wiegen. spaar je spieren voor de pointe.

dan neem je een paar meters in je blikveld, even demarreren
om dan opnieuw te vertragen, als het ware een beetje poëtisch
surplacen. bijna treiterig traag op je lettergrepen, nog een laatste
rijm als energiereep en dan *ram bam bam* als een pijl uit een boog,
groene tussensprint door het landschap, klanken als klikpedalen
in je woorden koers je in haiku's voorjaarsklassiekers
van dorpen, zing je van markten en pleinen.

zo zet ik mij in het wiel van je woorden, je dichtersadem
in mijn nek durf ik nu de kop te doen, zes dorpen lang

in een wedstrijd zonder wedstrijd, fotofinish na fotofinish,
straks zijn de bloemen voor jou.

Steven Van de Putte

Brug (voor Mieke De Visscher, schilderes, fervente reiziger)

Eerst zwijgt zij nog, haar rugzak vol reizen, legt zij haar oor aan het raam. Dendert Oostende al?

Zo wacht zij mij in, zoekt een vrij spoor in mijn ogen, schuift letters tot het witte gewicht van haar woorden, legt vingers als wissels op de wonden van het dorp:

bloed als groot vlaswater naar te vroege zee.
Een sabel voor altijd in oevers gebeiteld.

Tussen kust en kanaal rijdt de rollercoaster het landschap open. De ontsporing nabij oververft zij de vallei in felle kleuren. Met populieren als penselen plukt zij het geluk

uit wolkenvelden. Zal zij straks met de oogst van haar ogen nieuwe bruggen bouwen?

Steven Van de Putte

(Opening Buurtpunt 'Onder 't perron', Landegem)

Voordracht: Veerle Minjauw

Mieke De Visscher

DE VISSER
(IJSPUT VOSSELARE)

Vorbij de jetski-muziek van het kanaal
vorbij het geraaskal over asfalt en beton
kloppende slagaders zonder dorp

aan een oever die het ijs nooit breekt
zoekt hij zichzelf in een spiegel van
mos. De uitgelode dobber in zijn
woelwater lokt hij de wolken tot ze

openbreken. Zingen de kruinen
dan opnieuw hun nylonlichte lied?

Steven Van de Putte

Voordracht
Véronique Ally

***Tielde, toveresse
(Hansbeke)***

het is met een legende van een eeuw geleden als met een station uit het landschap gesneden, wat overblijft zijn losse sporen, dwarsliggers over de bladspiegel van een dorp. Zij vertellen ons

over een heks die eksters uitzendt naar het veld, het viggen van biggen voorspelt of boorlingen in bussels kwelt met venijnige speldenprikken. de stootkarn van de tijd stamppt alles tot

een sprookje. de achterwaarster aan geen kraambed welkom wordt de verbannen dertiende wijze vrouw. uit bittere wrok prikt zij prinsesjes als doornroosjes in honderdjarige slaap.

dichter, geef ons een rondweg voor die gekarnde roddels, vers vergezicht op het dorp van toen: de honger, de laatste hoest uit lemen longen, koortsnat wiegje, graf van graan, dan zullen we weten: moederverdriet, dat tover je niet.

Steven Van de Putte

Voordracht
DEREK

De dichter is een voetballer.
(Poesele)

de kunst is de buitenspelval van goedkope emoties te ontwijken, snel scorende woorden voor een tribune die het spel te weinig leest. zo wacht hij geduldig in de spits op die ene splijtende loepzuivere pas van zijn muze, op een pointe als een torenhoge binnenkopper op slag van rust. hij baant zich een weg naar doel met poortende letters die elkaar frivol door de benen spelen, een panna van poëzie. als een infiltrerende middenvelder belooft hij sluw het kunstgras tussen de regels, zoekt diepgang in de vlakke grond van zijn dorp: de wind verloor zijn molen in nieuwe wijken, voetballers spelen op ontwijde vijverweiden.

Steven Van de Putte

Voordracht: André Bollaert

De Schrijver

Monument voor C.B. van Stief Desmet, markt Nevele

STADSGEZ/dICHT

Jij kent hier geen zijstraten meer,
driftwegen van dronken mannen op
zoek naar goedkope liefde als naar
een dagloon. de kortwoonsten van

kanaalgravers zijn gesloopt voor
pastorijwoningen met ramen op
oude kouters. pijpenkoppen
verpoppen tot pleinen voor wie

hier nooit echt voet aan de grond
krijgt, de buitenslaper in zijn dagelijkse
afrit naar rust. het nieuwe wonen hier is

optisch bedrog, alsof een kalende kerk in de
winter naar je toe buigt, alsof jij de poten van
onder je dorp blijft schrijven. de wind, jouw inkt.

Steven Van de Putte

Voordracht
Raymond Haerens

POEZEKENS DAGEN

Merendree. Hammeken.

Het slaapt in foetushouding, als een jagersboog gespannen in zijn plattegrond, de avond doopt zijn prevelende gevels in opstandig oranje licht.

Het zwijgt het zweet uit al zijn kasseien, de adem zwaar, suizend door kluizenzalen van klei. En hij, hij zoekt zijn oude god in potscherven van schaduw.

Wie sluimert dan als slodder in het duister ?
Wie draagt hij op zijn rug in onzekere lettergrepen?
Het is zijn muze. Zij komt hier sluw en geslepen

aan de vooravond zijn trage woorden wegelen,
morgen omwallen zij als een gedicht het dorp.

Steven Van de Putte

Voordracht: Katrien Ryserhove

MIJN DORP (Wim Sonneveld)

Thuis heb ik nog een ansichtkaart
waarop een kerk een kar met paard,
een slagerij J. van der Ven
Een kroeg, een juffrouw op de fiets
Het zegt u hoogstwaarschijnlijk niets,
maar het is waar ik geboren ben
Dit dorp
Ik weet nog hoe het was
De boerenkind'ren in de klas
Een kar die ratelt op de keien
Het raadhuis met een pomp ervoor
Een zandweg tussen koren door
Het vee, de boerderijen
En langs het tuinpad van m'n vader
Zag ik de hoge bomen staan
Ik was een kind en wist niet beter
Dan dat 't nooit voorbij zou gaan

Wat leefden ze eenvoudig toen
In simp'le huizen tussen groen
Met boerenbloemen en een heg
Maar blijkbaar leefden ze verkeerd
Het dorp is gemoderniseerd
En nou zijn ze op de goeie weg
Want ziet, hoe rijk het leven is
Ze zien de televisiequiz
En wonen in betonnen dozen
Met flink veel glas, dan kun je zie, hoe of
het bankstel staat bij Mien en d'r dressoir
met plastic rozen

En langs het tuinpad van m'n vader
Zag ik de hoge bomen staan
Ik was een kind en wist niet beter
Dan dat 't nooit voorbij zou gaan
De dorpsjeugd klit wat bij elkaar
In minirok en Beatle-haar en joelt wat mee
met beat-muziek
Ik weet wel het is hun goeie recht
De nieuwe tijd, net wat u zegt
Maar het maakt me wat melancholiek
Ik heb hun vaders nog gekend
Ze kochten zoethout voor een cent
Ik zag hun moeders touwtjespringen
Dat dorp van toen, het is voorbij
Dit is al wat er bleef voor mij
Een ansicht en herinneringen
Toen ik langs het tuinpad van m'n vader de
hoge bomen nog zag staan
Ik was een kind, hoe kon ik weten
Dat dat voorgoed voorbij zou gaan

TOM DE BIE
ZANG

YANN GYSSELS
GITAAR

BASTEL
DE CRAENE
PRIESTER
DICHTER
VAARSCHOOT
15 4 1880
MERENDREE
10 6 1956

Boswording

Krasselaar

Toen de dag nog twijfelde
toen wit nog uitvlakte tot grijs
achter boomsjablonen in de tuin

toen heeft, daar heel in de verte
bijna aan de eerste rand
van de nog twijfelende dag

een goddelijke krasselaar
de herinnering aan een bos
geëst

Tekenaar

Terwijl - omdat?- zon nog twijfelt
of ze wel zichzelf en zon
zou zijn vandaag

staat dicht traliewerk
daar aan de rand
van de zienbare wereld

gearceerde beving
als de belofte van
een bos in de verte

Tovenaar

Mist wordt mager
krijgt skelet
en ruggengraat

waaruit
een boom
ontstaat

daar komt er nog een los
en nog en nog
zo wordt een bos.

DE STAD IS EEN LIEF - tweestemmig lied

alles klinkt hol tussen uitgang en uitgang,
als in catacomben, waaruit de levenden dood
terugkeren – het omgekeerde gebeurt slechts
een enkele keer, is groot nieuws: dit station
is mond en aars van de stad, hier bloeden
treinen leeg: zoals water op zoek naar laagte
en stilstand vult na elke aderlating de stad
zich onmerkbaar weer op

*laat deze stad niet naar de wolken
reiken, hou haar laag, ze is niet op zeven
heuvels gebouwd*

DE STAD IS EEN LIEF - tweestemmig lied

Het plein koestert zich in de houdgreep
van een lief, de wachtende stad. Hier ziet men
haar damesmaniertjes, als trapgevels vermomd,
haar luidkeelse muren hebben hier troostend
geduldige oren, hier heerst de dorst in haar
jonge harten. Alleen de doe-het-zelfzaak is echt,
hart van een elfbladige bloem, honingpot
voor haar bezige bijen.

*Laat de stad zichzelf niet voorbij hollen,
laat haar in haar parken sluimeren of traag
langs haar waters wandelen.*

DE STAD IS EEN LIEF - tweestemmig lied

Deze stad, kleine stad, gevat tussen water en water, heeft alles waarin een grote stad groot is, maar dan in het klein. Je moet haar zien van op haar water, strelend onder haar bruggen glijden, zoals een geliefde onder de rokken, ja, deze stad is een lief, zij is groot in het kleine. In haar rivieren, haar marktpleinen, doet zij aan stretching.

Geef de stad plekken en pleinen, waar ze luid kan zijn of stil, blij of bedroefd, laat er altijd een bank onbezet zijn.

deze stad, kleine stad, groot in bewaren, met kerken
te over, in haar museum haar kleurrijkste gedachten,
haar oord van verbeelding. ze koestert haar oudste
gewaden, als waren het ooit donkere kastelen, haar
vochtige streken zijn exotisch intiem: noorderwal,
wildgroei, baarmoeder van de stad, die een lief
is, hier komt men weer zichzelf op het spoor,
en de stad, haar spoor, zijspoor.

*laat de stad open, een lief met een hartslag
op het ritme van komen en gaan, geef haar
kleur in wie haar bewonen:
schenk haar zo de eeuwige jeugd*

28 januari 2010

Martin Carrette, aanstelling eerste stadsdichter van Deinze

maar het ging niet over ons

het ging over de poëzie

Met dank aan Martin Carrette

Hommage MARTIN CARRETTE

Idee: stadsdichter Steven Van de Putte en de stad Deinze

Uitwerking: Steven Van de Putte - Luc C. Martens - Ellen Carrette – Kurt De Schepper

Voordracht: William Ploegaert, Rita Vancaneghem, Jan Schepens, Christina Guirlande, Trui Galle, Damienne Maes, Peter Lafosse, Ellen Carrette, Frederik Van Laere , Kurt De Schepper, Joke Mannaerts , Marc De Ruyck, Judith Verzele, Toin Delva, Cathérine Bourgeois, Bert Van Poucke, Etienne Carrette, Danny Carrette, Eddy Vaernewyck, Veerle Minjauw, Véronique Ally, Derek, André Bollaert, Raymond Haerens, Katrien Ryserhove, Luc C. Martens en Steven Van de Putte

Bindteksten: Steven Van de Putte en Yves Van Durme

Muziek en zang: Jonathan Ide - Cédric Dhaenens - Derek - Tom De Bie - Yann Gyssels

Fotografie Stadsge z/d ichten ea.: Ive Steyaert

Regie: Kurt De Schepper

Techniek: Gregory - James – Bridi - Caroline

DANK aan: Burgemeester Jan Vermeulen – Schepen Rutger De Reu – Stad Deinze en Leietheater